

Vulpyracův pes

Když se lektvarník Inganno vrátil do svého honosného městského domu, byl brunátný vzteky. Nejenže byl nucen podšoupnout úředníkovi vyděračský úplatek, ale navíc nebyl právník jeho patrona ani schopen toho úředníka přimět, aby vznesené obvinění stáhl.

„Snad to dopadne dobře,“ řekl mu pak ten neužitečný moula. „Pokud ovšem nenajdou nějaký důkaz.“

„Důkaz,“ pomyslel si Inganno.

Ten chlap, co si říkal Fate, byl přesvědčený, že Ingannovi jeho zločiny dokáže. Společně s tím prokletým lovcem démonů ho chtěli dostat za mříže, a to jim prostě neprojde. Kdysi se ho pokusila omezit na svobodě matka. Ta mu tehdy vyhrožovala, že ho pošle na staromódní čarodějnickou školu do Confluence. Za tu chybu zaplatila životem a ani doktoři nepoznali, že ji neskolila přirozená mrtvička, ale jed, který jí dal Inganno.

Nyní přišel čas podniknout podobné kroky.

Zapálil si svíčku a sešel do sklepení. Prošel vinným sklepem, odemkl si ocelové dveře do své pracovny, rozsvítil si uvnitř několik lamp a přešel k polici plné vzácných drahých knih. Prstem přejížděl po hřbetech knih, četl si názvy a v duchu myslel na ty dva, kteří mu zmařili jeho plány.

Jedy pro zvířata a lidi silné konstituce, stálo na jedné.

Ne, pomyslel si Inganno. Proti tak primitivní směsi budou mít Fate i lovec démonů určitě ochranu.

Na vyvolání zrady, chaosu a mrzačení, stálo na hřbetě další knihy.

Příliš nepředvídatelné. Kde vzít jistotu, že se ti dva obrátí proti sobě?

Na zaklínání a ovládání manituů a nestvůr.

Ingannovi se vybavilo, s jakým úžasem si v té knize četl o nebezpečných stvořeních. Jenže pokud mají nestvůry nalézt svou kořist, potřebují mít od zamýšlené oběti něco hmotného.

Ale pak se Ingannův prst zastavil a na odulých rtech se usadil zlovolný úšklebek. Vzpomněl si na kapky čarodějovy krve na podlaze na chodbě a na pramínek vlasů lovce démonů, který se zachytil na futrech. To by určitě stačilo.

Vyndal knihu z police a začal listovat ve starodávných stránkách. Všechna kouzla vyžadovala magický lektvar a jistá pečlivě odříkávaná zaklínadla, ale většina z toho byla v rámci jeho schopností. Početl si o nestvůrách, které by dokázaly projít budovou jako dým a zardousit zamýšlenou oběť. O kouzlech vyvolávajících jen zvuky, netělesné hlasy, které dokážou dohnat člověka k šílenství šepotem ztřeštěných slov pronásledujících oběť ve spánku.

A pak došel na stránku nadepsanou...

Vulpyracův pes

Inganno se usmál, když si přečetl hlavní ingredience: rtuť, síra, práškový dým a smola. Měl všechno, co tato magie

vyžadovala, smoly měl dokonce v koutě dílny celý sud. Vybrousit zaříkávání může nějakou dobu trvat, ale to jistě zvládne.

Vulpyracův pes... Stvoření ze rtuti a smoly, se zuby a pařáty tvrdými jako démant.

Ano, to bude to pravé.

„Plíží se po zemi jako stín,“ četl. „Jako stín prosakuje klíčovými dírkami a pode dveřmi. A když najde svou kořist, vztyčí se a vezme na sebe podobu obrovského dravého psa. Ocel mu nemůže uškodit, zbroj ho nezastaví. Bude útočit, dokud nebude zamýšlená kořist mrtvá.“

„Žádný div, že je tahle kniha zakázaná,“ vydechl s potěšením Inganno.

Chvíli se ještě díval na děsivý náčrtek hrozivého hladko-srstého psa, a pak šel najít vlasy lovce démonů a zaschlou krev čaroděje jménem Fate.

Řeznická širočina a guilské stoky

Mezitím padla naprostá tma, kterou mírnil jen měsíc svítící skrz závoj nízkých mraků, a seržant se snažil útekem zachránit holý život.

Vloupat se do sídla Medicejských bylo snadné. Přelezl obvodovou zeď a přes zahradu přeběhl k proskleným dveřím, které mu Luca popsal. Stačilo chvílku si pohrát se zámkem a dveře se otevřely.

Chladicí likérník byl přesně tam, kde mu Luca řekl, a vynadat fiólku s lektvarem a zmizet do noci měla být hračka. Jenže zrovna když za sebou zavíral dveře na zahradu, otevřely se dveře z chodby a do salónu vstoupil vysoký muž. Vypadalo to, že snad vidí ve tmě, protože se okamžitě obrátil směrem k němu.

Za ním vstoupili do místnosti dva ozbrojenci z ostrahy s lucernami. A ve světle jejich luceren seržant uviděl, jak doopravdy vypadá ten vysoký muž, který se ve tmě díval přímo na něj.

Na sobě měl karmínový hábit pouštního nomáda a u boku šavli. Horní polovinu obličeje včetně očí a nosu halil šátek uvázaný na hlavě. Spodní polovina obličeje nesla arkánové symboly. Ale to, co seržanta vyděsilo, nebyly tajemné modročerné znaky, ale rty sešité k sobě silnou stříbrnou nití.

Seržant se obrátil a dal se na útěk. Přeběhl přes zahradu, překulil se přes obvodovou zeď a prchal do noci. Ale medicejští strážníci ho pronásledovali.

Teď pádil guilskými uličkami a napínal všechny síly, aby jim unikl. Hlavně tomu nomádovi v karmínovém hábitu. Ta hrůzná tajemná postava měla sice zavázané oči, ale seržant byl přesvědčen, že vidí skrz zdi.

Už mu docházel dech. Zahnul do úzké boční uličky. Medicejští strážníci se mihli kolem a běželi dál po hlavní. Seržant se přitiskl k vlhké kamenné zdi, kde vládl hluboký stín, poslouchal a čekal, až dusot běžících nohou utichne v dálce.

Z obličeje mu kapal pot, ale konečně mohl úlevou vydechnout. Ztratil se jim. Opatrně vykoukl z úkrytu, ale ještě minutku počkal, než tmavou úzkou uličku opustí. Teď věděl, že vloupat se do medicejského sídla byla hrubá chyba. Madam de Lorni má jedinou možnost, jak svému synovi pomoci. Musí to nahlásit úřadům a doufat, že Medicejští neuplatí konstáblы a soudce.

Konečně se narovnal a vykročil směrem k domovu. A vzápětí se na místě zastavil. Cestu mu zahradila vysoká postava. Nomád.

Ucouvl, chtěl se dát na útěk, ale nomád vztáhl ruku a seržant ucítil, že ho za koženou tuniku pod krkem drží neviditelná ruka. Vedle nomáda se vzápětí objevili dva medicejští strážníci. Jeden z nich popošel blíž k němu.

„Proč ses vloupal do pánova domu?“ Rty se mu pohybovaly, ale hlas, který z úst vycházel, nepatřil jemu. „Co jsi tam hledal?“

Seržant byl hrůzou bez sebe. I když na něj zdánlivě mluvil strážný, seržant zděšeně zíral na nomáda se zavázanýma očima.

„Jenom peníze,“ zalhal. „Stříbro nebo šperky... Něco, co bych mohl prodat.“ Seržant se sice nepovažoval za statečného muže, ale pokud to jen trochu půjde, tak syna madam de Lorni nezradí.

Nomád maličko sklonil hlavu a sešité rty se výsměšně zvlhnily.

„Prosím,“ žebroňoval seržant. „Nic jsem nevzal.“

Ale nomád ho neposlouchal. Jeho nevidomý pohled se přesunul na někoho, kdo stál za seržantem.

„Je tvůj,“ řekl strážný, jehož hlasem nomád mluvil. A než stihl seržant něco udělat, přitiskla se mu na ústa silná ruka a vzápětí byl pozadu odtažen do slepé uličky, kde už čekala další postava.

V uličce se rozlehl bolestný nářek. Netrvalo dlouho a seržant prozradil, kde se Luca skrývá. Blábolil a mluvil nesouvisle, ale na to, aby medicejští strážní věděli, kam ho mají jít hledat, to stačilo.

„Zařid', aby se tělo našlo,“ nařídil nomád, když srazili seržanta na zem.

Seržant vytřeštil oči. Nad ním se vztyčila obrovitá postava. Ve tmě matně rozeznal, co třímá, a to ho naplnilo hrůzou. Nad ním se vznášela sekera, sekera s těžkou obdélníkovou hlavicí, sekera běžně známá jako řeznická širočina.

Seržant otevřel ústa, ale širočina slétla dolů dřív, než výkřik opustil hrdlo.

* * *

Se zmuchlaným dopisem v ruce Luca dosud čekal v kanále, až se matčin přítel vrátí. Od chvíle, kdy se seržant vypravil do sídla Medicejských pro lahvičku s lektvarem, už uplynuly dvě hodiny. Skrz vrstvu mraků prosvítal dorůstající měsíc a Luca vylezl z klenutého vchodu a pátravě se díval skrz okolní křoví, jestli se seržant už nevrací.

S pocitem osamění a beznaděje se snažil vymyslet, co dál. A pak něco zaslechl. Couvaje zpátky do úkrytu se ještě znovu zahleděl na říční břeh. V měsíčním světle, které se odráželo od říční hladiny, teď uviděl tři tmavé mužské siluety.

Něco hledají...

Hledají jeho.

Tři postavy vytrvale postupovaly směrem k němu a Luca i v té tmě poznal, že ten nejvyšší je jiný. Něco na té vysoké postavě v něm vyvolalo hrůzu. Luca se roztrásl strachy. Vyděšeně couval zpátky do kanálu, ale pak se ta vysoká postava obrátila směrem k němu. Jako by o něm věděla.

Chtěl uprchnout, ale v tu chvíli se mu na ústa přitiskla silná ruka a něco ho pozadu táhlo do tmy. Dopis upustil, snažil se osvobodit, ale bylo to marné. To, co ho drželo, bylo daleko silnější a Luca s tím nemohl nic dělat. A tak zmizel v přízračných guilských stokách.